

πὸς κίνδυνον πρὸς τὸ παρὶν δὲν ἔχομεν πολέμου,
 πὸς ἢ Εὐρώπῃ κέκεται συμμάχουι μετ' ἡμῶν,
 πὸς τὴν Ἑλλάδα δὲ αὐτὸ κοινοῦ δὲν τὴν μέλει,
 ο' ἔβραζα εἰς τὴν καὶ πὸς καὶ ποτε με πιστεύεις
 καὶ πὸς ὡς Κάλυξ πάντοτε ἔμπορεῖς με προμαντεύεις
 ἔδοντα τε καὶ ἐσόμενα, οὐ μὴν καὶ πρὸ τ' ἔδοντα,
 καὶ ἂν ἢ ἐπέλιθ' ἔμπορος ἀνέλιπτος ἔσται φόντα,
 Ὅπότεν δὲ τὸν ναυγυῖα καπνῶν ἔσται Χαιτετα
 τὸν νοῦ μου παρεξέλιξα με σχέδια παντοία,
 εἰς τοῦ Σκουλοῦδ' ἔλεγα τὸ μέγαρον ἄς τρέξω
 νὰ τοῦ εἶπὼ τί γίνεται ἔσται μέσα καὶ ἔσται ἔξω.
 Καὶ ἔρχομαι λόγια κάμπολλα νὰ πῶ τῆς καρδάνας,
 καὶ σὺ μ' ἐπάρταρας κατὰ καὶ ποδρα τῆς Ἀδνάς,
 ἀλλὰ καὶ ἔσται τραπέζῃ σου ἐνὸς τε μ' ἐκάλεις
 καὶ μεσ' ἔσται στόμα μ' ἔδλεπες μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
 καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἄνοιγα τὸ κάθε μου ταρτέρι,
 καὶ σούλεγα καὶ σούλεγα καὶ σ' ἔδανα ζαφτέρι,
 ἐνθ' ἐσὺ γὰρ τίποτε δὲν εἶγες πρὶν χαμπάρι.
 Καὶ διπλωμάτης ἦσουσα πᾶν τὸν ἦρωστέν Κοιμητάρη.
 Μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ ἐξῆπνας καὶ ἄς πρὶν δὲν χάπτες μυγιάς,
 καὶ πρεσβυτῆς πρὸς χάρη μου ἴσταν Ἰσπανίαν ἤγες,
 καὶ ἠξιώθης θαυμασμοῦ δικαίου καὶ μεγάλου
 πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος σου καὶ ἔμοῦ τοῦ διδασκάλου.
 Ὅπότεν δὲ περιβλήθεις Ἰσπανικῶς μανούδας
 ἀπεχαίρεταις καὶ σὺ με συνταρῶν καρδίας
 τῆς Σαραγόσας τὰς πηγῆς καὶ τὰς κολάδας ἑλας
 καὶ τὸν Ἐνδάνην τὸν ληστὴν μετὰ τῆς Ἀδνά—Σύλας,
 τῆς Ἀστούρας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἑστραμαδόρας,
 τὸν Δὸν—Κιχόων τῆλογα, τὸν Σάντραν τὰς γαιδοῦρας,
 καὶ ἐπέστρεψες, Δὸν—Στέφανε, ἴσταν προσφιλῆ Ἑλλάδα,
 πὸς ὅτε με ἀνῆμφες... με μὴ φοροβέλαδα.
 Ἄ ἰσπανίαν μου Στέφανε... τελεῖσθαι τὰ ψέματα,
 καὶ ἂν σὲ βάλῃ ἰσχυρὰ οὐ δάσκαλος ἔσται αἰματα.
 Ἔσται μέγαρον σου σήμερον δὲν ἔρχομαι ζητῶν
 καθὼς ὁ Κυριακόπουλος χιλιάδες ἑκατόν,
 ἀλλ' ἐπιμένεις ἀπαυτὸ νὰ μοῦ δοθῇ ὡς τάχιστον
 ἐκ τῆς περιουσίας σου τὸ ἦμισυ τοῦλάχιστον.
 Σ. Μορὲ ἀμὰν γὰρ τὸ θεὸς...
 Φ.

Ἄμὰν καὶ ἀμὰν δὲν ἔχει...
 δὲν ἔμαθε ὁ Φασουλῆς ἔσται κούτουροῦ νὰ τρέχῃ.
 Δὲς μου καὶ ἀπὸ τὰ κινεῖται καὶ ἀπὸ τὰ κινεῖται σου,
 καὶ ἂν ὡς ὁ Κυριακόπουλος δὲν ἔχει γράμματά σου,
 ὅπως στήριξο ἐπ' αὐτὸν καμπόσας ἀγῶνας,
 ἀλλ' ἔμοις καὶ προσορῆς ἢ ἀνοίξῃ ὁ καναῆς.
 Σὺ δὲ, Σκουλοῦδ' Στέφανε, ἀνὰ θέλῃς τὸ καλὸν σου,
 ὅπως τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν διδασκάλον σου,
 ἀλλῶς θὰ ρεζιλευθῆς ἴσταν ἀνωτάτην σφαίραν,
 καὶ μίαν νέαν ἀγῶνιν θὰ ἔχῃς καθ' ἡμέραν,
 καὶ θὰ κτυποῦν τὴν πόρτα σου κλητῶνες κάθε τόσο
 καὶ θὰ φωνάζῃς ἔξωλος κῆρ ποτε θὰ ἴλυτόσω; »
 Ὅπου σὲ βλέπω, Στέφανε, ἂν σὺ φωνάζῃς «στάσου»,
 ἢ δὲ οὐκί μου πάντοτε θὰ φαίνεται ἔμπροστά σου
 μετὰ κωδικῶν, ἀγῶνῶν, κλητῶν, δικηγόρων,
 σὺν τῆς Ραλλοῦς τὸ φάντασμα σ' τὸν πάλαι Ὀδοῦρο.
 Διπλωμάτης ἦθελες, Σκουλοῦδ' μου, νὰ μάθῃς;

ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο καὶ ἔμενα τί θὰ πάθῃς!
 Τοὺς διπλωμάτας ἦθελες νὰ παῖξῃς τοὺς μεγάλους,
 μετὰ τῶρα πλήρως ἀβρα τοὺς θεοὺ σου διδασκάλους,
 θὰ ἐνοήσῃς δὲ καὶ σὺ καὶ πᾶς ἀνοικτωμάτης
 πὸς εὐρακὰ δὲν γίνεται κανένα διπλωμάτης.
 Σ. Μορὲ ἀμὰν γὰρ τὸ θεὸς...

Φ. Ἄμὰν καὶ ἀμὰν δὲν ἔχει...
 δὲν ἔμαθε ὁ Φασουλῆς ἔσται κούτουροῦ νὰ τρέχῃ.
 Ὅς σήμερον ἐσκέψαται τὸν νοῦ μου κάθε ὥρα
 πὸς νὰ πλουτίσω εὐκολα καὶ νὰ μοῦ φύῃ ἡ φώρα,
 ἂν ἔμοις πάθῃ ἔσται ἐξῆς ὑπὸ ἀγρηματίας,
 θὰ κάρω με τὸν Περικλῆ Σκολῶν διπλωματίας,
 καθὼς δὲ γράφουσι κάποτε εἰς ἕνα καὶ ἄλλον τοῖχον
 πολλοὶ ποτὲ ἐμπορεύονται διὰ τὴν καταστίχον
 πὸς γὰρ κανένα σήμερον δὲν ἔχει βερεσέ,
 ἔτσι θὰ λέγομεν καὶ ἐμεῖς πρὸς ἕνα καὶ πρὸς σέ,
 Σ. Ἐξ ἑλῆς τῆς καρδίας μου διαλαλῶ εὐγνώμων,
 δίδει σὺ μοῦ ἀνοίξεις καὶ στάδιον καὶ δρόμον,
 καὶ ἐγνώρισται τὸ ἐστὶ Ἀνατολῆ καὶ Εὐρώπῃ,
 ἀξίωσον δὲ ἀνταρτίωθῃν αἰ μόθῃ σου καὶ ἰκόποι,
 καθὼς μοῦστην μ' ἔκαμες πραγματῶν σθεαρῶν,
 ἀλλ' ἔμοις πάρε κάμποσα χαρτοῦσα πρὸς κερδὸν
 νὰ διορθώσῃς ὅπισθεν ἐκείνην τὴν βελάδα,
 ποῦ ἔχατες, ὡς ἔμαθα, τὴν πρώτην τῆς γαλάδα,
 καὶ βλέπομεν ἀργότερα τὰς ἄλλας ἀξιώσεις.

Φ. Ἄν καὶ ὀφείλῃς ἔλασιν τοῦ ἔχειν νὰ μοῦ δώσῃς,
 ἄς εἶναι ἔμοις, δέχομαι καὶ αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν
 με πᾶσαν ἐπιφύλαξιν εἰς μέλλοντα κερδὸν.
 Ἐνὸς ὀλίγου ἔρχεται τὸ νέο καρναβάλι
 καὶ τέτοιο φράκο δὲν ἔμπορεῖ κανενὰς νὰ τὸ βάλῃ...
 Καὶ τῶρα χαίρε, Μαθητά, σὲ διπλωματεῦτο,
 καὶ ἐπὶ τὰ με χρειάζεσαι προθύμως θὰ πεθῶ,
 ἂν δὲ φοβῆσαι τῆματα καὶ πρὸς ἐμὲ νὰ στέλλῃς
 με κῆπον ὑπερῆτην σου νὰ μοῦ τὸ παραγγέλλῃς.
 Σ. Δέξου, σὸφ' Διδάσκαλε, τὴν εὐχαριστήσιν μου.
 Φ. Λάβε πρὸς γνῶσιν, Στέφανε, καὶ τὴν διευθύνειν μου...
 Νέα ὄδ' Ἰπνακῶων, Σεινοχόειον Ἰῶδι,
 ὅπου καὶ ἔκεινος πίστωσις ἔσται κούτουροῦ δὲν δίδει.

Καὶ ὀλίγαις ποιμαίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σμῆλάνης ὁ σπαθῆτος καὶ τοῦ στρατοῦ στολιεὶ
 ὀλίγου ἀρραβῶνος ἀλλῶς δακτυλιεὶ
 μαζὶ με τὴν Μερσπῆ, τὴν κόρη τοῦ Σκυλιεῖ,
 τὸ μυροπληγμένο καὶ λατρευτὸ κορίτσι.
 Ὁ δὲ Ρωμὸς ὁ ἔσται ποῦ με ὀμνῶσιν στέκει
 καὶ γὰρ μετὰ τέτοια νύξη χρυσοῦ στερὰν πλέκει.

Τὸ Πραχτεῖλος ὁ ἔρμηξ ὑπὸ Φιλαδέλφους,
 καὶ τοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα δοκιμῶν συγγραφέως,
 Καθ' ἑλα χαρμῆστατον βιβλίον ὁ ἔρμηξ,
 εὐχαριστοῦμεν δὲ θερμοῦ τὸν γράψαντα καὶ ἐμεῖς
 εἰ ἔσα καθ' ὑπερβολὴν ἐγκώμια μετὰ πλέκει,
 ἂν καὶ πηγαίνουσι ἄδικα γὰρ μένα τὸν ζουζέκη.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὅς κἀνε — πὸς ἔσται σπῆτι μου ἀνέθῃ,
 ἴσταν Νεάπολιν ἀπάνου, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖς
 καὶ ἐνοχοχόειον Ἰῶδι, — δὲδ' ἔσται λαβῆ, τρεῖς ἔσται Ἰῶδι.

μετὰ Χημάτων, μετὰ μάνδρα, — μετὰ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μετὰ χρεα εἰγως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτα μαμμῆ.